

Patronem 2. ročníku cyklu **Večery S** (více o letošní sérii [zde](#)) je **Víťa Troníček**, kapelník skupiny **Marien** a spoluzakladatel hnutí

Folk žije!

, který se

26. ledna

na Večerech S představí se svým

triem

Proč jsi jako kapelník úspěšné skupiny Marien založil trio a čím tě nejvíc obohacuje?

Počty koncertů Marien možná dosáhly maximální hranice, kterou je většina členů schopna tomuto hudebnímu koníčku v současné době dát. Spolu s basákem

Fedou

nám ale přišlo líto šuplíkových nebo odložených písní a cítíme větší potřebu se hudebně vyřádit. Nechtěli jsme ostatní prudit a kazit si pohodu v Marien, tak jsme se pustili do tria, žádné ambice, jen prostá radost z muziky. Je to osvěžující a inspirativní změna, ale Marien má samozřejmě přednost.

Která písnička Marien získala díky triu tak jiný, pěkný kabát, až Tě to samotného překvapilo?

No, asi všechny. Je to úplně jiná disciplína být vlastně sólo písničkář s doprovodem, některé myšlenky a melodie více krystalizují, zdůrazní se obsah těch písní. Převážně ale hrajeme písně mimo repertoár Marien, takže to srovnání nehrozí často. Ale překvapil mě spíše ten intenzivnější vztah s posluchači, s velkou kapelou a plným zvukem člověk nemá takový prostor a čas na vnímání publika.

Říká se, že tři tvoří kolektiv. Jaké barvy má ten váš? Jaké vlastnosti a hudební kořeny se v triu potkávají?

S Fedou jsme jak bráchové, muziku cítíme hodně stejně, máme stejný vkus a hrajeme spolu tak dlouho, že se dobře doplňujeme. **Honza Kouba** je o generaci mladší, neklidný a nevybouřený, ale je to jeden z nejtalentovanějších muzikantů, které jsem kdy potkal. Vzájemně to funguje a dobro je tak zvukově mimořádný a žánrově charakteristický nástroj, že posouvá tu mou folkařinu kamsi k newgrassu, který máme hodně rádi. Zůstáváme v plně akustickém soundu s kontrabasem, myslím, že dřevěný zvuk celé party, kdy nepotřebujeme žádnou

elektroniku, lépe rezonuje s charakterem písní, které se snažím tvořit.

Napsal jsi nedávno písničku o skautce, která se postavila neonacistům. Čím tě její příběh tak hodně inspiroval?

Píseň *Světlo člověčiny* ten mediálně známý příběh oné symbolické fotky jen zmiňuje. Celý text je však sestaven z drobných každodenních příkladů střetu dobra a zla, boje který se nedá nikdy vyhrát a nikdy se nesmí vzdát. Vadí mi rozdělenost současné společnosti, myslím že je cílená a někdo z toho těží. Vadí mi lidská lhostejnost, nezájem o veřejné dění a také snaha ovládnout média pro manipulaci s veřejným míněním dle vlastní potřeby. Je logické, že se mé názory promítnou do písní – to patří k podstatě našeho žánru a moc mě potěšila ta hromadná pozitivní odezva, kdy na konci s námi obvykle refrén zpívá celé hlediště.

Jaká je Tvoje nejsilnější vzpomínka na České Budějovice?

Těch krásných vzpomínek mám více – na první koncerty ještě s dětskou kapelou Poupata na pozvání Žalmana do vyprodaného Metropolu nebo na folkové večery na vysokoškolských kolejích. A máme tu hodně hudebních přátel. V posledních letech jsou pro nás ale Budějky především základnou pro natáčení, v MKP studiu spolu s mistrem zvuku Petrem Michalem a hudebním režisérem Petrem Novotným tvoříme naše nahrávky. Je to mnohem hlubší než jen profesionální vztah, vždycky nás to hudebně posune. Řekl bych, že Marien jsou díky nim částečně i jihočeskou kapelou.